

[Cat/Cast] Dos anys de 'govern efectiu' al Principat: ni República ni gir social

ENDA VANT :: 15/05/2020

El fracaso en la consecución de estos dos objetivos es notorio. El proceso de vaciado de la exigua soberanía de que disponía la autonomía continúa imparable

Catala

Es compleixen dos anys de la investidura de Quim Torra com a president de la Generalitat. Fa dos anys que l'autoanomenat 'govern efectiu' es va posar a caminar amb un doble objectiu: revertir el 155 i implementar la República.

El fracàs en la consecució d'aquests dos objectius és notori i palpable. **El procés de recentralització i de buidatge de la minsa sobirania de què disposava l'autonomia continua imparable. La República s'ha postergat a una data indefinida i llunyana.**

D'altra banda, la propaganda processista que insistia en un major accent social ha demostrat ser paper mullat durant aquests darrers dos anys en què els efectes de la crisi econòmica s'havien convertit en una nova normalitat. D'un govern de coalició entre JxCat i ERC no n'esperàvem polítiques de sobirania econòmica destinades a posar dics de contenció al capitalisme, ni molt menys de recuperar-li terreny. **Però aquest govern de coalició ni tan sols ha estat capaç de complir amb la seva pròpia propaganda d'una major sensibilitat redistributiva.** Una propaganda que pot haver servit per tranquil·litzar la consciència dels sectors més progressistes del seu electorat, però que molt sovint ha caigut com un insult cap a aquells sectors populars que estaven patint en la pròpia pell els efectes de les polítiques antisocials, tant de l'estat com de les autonomies.

El fet, però, que ha retratat d'una forma més crua les misèries d'aquest govern ha estat la salvatge repressió que la conselleria d'interior va aplicar contra les manifestacions independentistes i antirepressives de la tardor passada. El 'govern efectiu', cal recordar-ho, ha estat el col·laborador necessari per a l'aplicació a desenes d'independentistes de mesures de presó preventiva, en uns processos que continuen vius i que poden acabar amb penes de presó fermes.

Tot aquest panorama ha acabat arrossegant una part del govern, i de retruc bona part de l'independentisme, cap al fangar del victimisme, i a l'altra part del govern cap al fangar de la negociació política en un escenari de brutal descompensació de forces, en vista només de conservar o conquerir el poder autonòmic en unes pròximes eleccions.

El fracàs del govern efectiu no té a veure amb les persones que l'encapçalen, sinó amb l'estratègia política que segueix i els interessos que serveix. Valorar la trajectòria o les conviccions de Quim Torra, a qui l'espanyolisme ha aplicat una autèntica campanya de revisionisme històric, té poc sentit a l'hora de valorar el que ha significat aquest govern. **L'exercici del dret d'autodeterminació no depèn de la valentia o covardia**

personal de determinats polítics, sinó dels plantejaments des dels quals s'aborda l'enfrontament amb l'estat i la construcció d'un poder polític propi. N'és una mostra el mateix procés d'inhabilitació de Quim Torra com a president. Una venjança política més de l'estat, però facilitada per la manca de cap mena d'estratègia per part del govern de la Generalitat.

L'estat ha aconseguit en els darrers tres anys neutralitzar les principals amenaces per al règim polític. Aquesta victòria ha suposat un reforçament dels aparells de l'estat i del poder econòmic. Si al cicle de la crisi econòmica de 2008, amb la seva nova normalitat social de precarietat i pèrdua de poder adquisitiu, hi sumem el nou cicle de crisi derivada de la COVID-19, el panorama que tenim davant és el d'una major crisi social, un reforçament del caràcter autoritari de l'estat, un desacomplexament encara major del nacionalisme espanyol i una recentralització que ni alguns governs del PP no haurien pensat que fos possible.

Per lluitar contra l'estat i els poders polítics i econòmics que el sostenen, és necessari capgirar l'estratègia independentista que ha dominat el moviment independentista al Principat durant la darrera dècada. El 'govern efectiu' ha estat el resultat que mostra les debilitats de l'estratègia seguida fins al moment. Explotar el victimisme a fons o apostar per construir 'governos progressistes' del mentrestant no és cap estratègia: és simplement conservar o consolidar posicions de poder que no transformen cap realitat. Una nova onada independentista només serà possible construir-la des dels marges de l'actual escenari polític, des del lligam orgànic amb les classes populars i des de l'àmbit nacional de tots els Països Catalans.

Castellano

Se cumplen dos años de la investidura de Quim Torra como presidente de la Generalitat. Hace dos años que el autodenominado 'gobierno efectivo' se posó a andar con un doble objetivo: revertir el 155 e implementar la República.

El fracaso en la consecución de estos dos objetivos es notorio y palpable. El proceso de recentralización y de vaciado de la exigua soberanía de que disponía la autonomía continúa imparable. La República se ha postergado a una fecha indefinida y lejana.

Por otro lado, la propaganda processista que insistía en un mayor acento social ha demostrado ser papel mojado durante estos últimos dos años en que los efectos de la crisis económica se habían convertido en una nueva normalidad. De un gobierno de coalición entre JxCat y ERC no esperábamos políticas de soberanía económica destinadas a posar diques de contención al capitalismo, ni mucho menos de recuperarle terreno. Pero este gobierno de coalición ni siquiera ha estado capaz de cumplir con su propia propaganda de una mayor sensibilidad redistributiva. Una propaganda que puede haber servido para tranquilizar la conciencia de los sectores más progresistas de su electorado, pero que muy a menudo ha caído como un insulto hacia aquellos sectores populares que estaban sufriendo en la propia piel los efectos de las políticas antisociales, tanto del estado como de las autonomías.

El hecho, pero, que ha retratado de una forma más cruda las miserias de este gobierno ha sido la salvaje represión que la conselleria de interior aplicó contra las manifestaciones

independentistas y antirepressives del otoño pasado. El 'gobierno efectivo', hay que recordarlo, ha sido el colaborador necesario para la aplicación a decenas de independentistas de medidas de prisión preventiva, en unos procesos que continúan vivos y que pueden acabar con penas de prisión firmes.

Todo este panorama ha acabado arrastrando una parte del gobierno, y de retuque buena parte del independentismo, hacia el lodazal del victimismo, y a la otra parte del gobierno hacia el lodazal de la negociación política en un escenario de brutal descompensación de fuerzas, en vista solo de conservar o conquistar el poder autonómico en unas próximas elecciones.

El fracaso del gobierno efectivo no tiene que ver con las personas que lo encabezan, sino con la estrategia política que sigue y los intereses que sirve. Valorar la trayectoria o las convicciones de Quim Torra, a quien el españolismo ha aplicado una auténtica campaña de revisionismo histórico, tiene poco sentido en la hora de valorar el que ha significado este gobierno. El ejercicio del derecho de autodeterminación no depende de la valentía o cobardía personal de determinados políticos, sino de los planteamientos desde los cuales se aborda el enfrentamiento con el estado y la construcción de un poder político propio. es una muestra el mismo proceso de inhabilitación de Quim Torra como presidente. Una venganza política más del estado, pero facilitada por la carencia de ningún tipo de estrategia por parte del gobierno de la Generalitat.

El estado ha conseguido en los últimos tres años neutralizar las principales amenazas para el régimen político. Esta victoria ha supuesto un reforzamiento de los aparatos del estado y del poder económico. Si al ciclo de la crisis económica de 2008, con su nueva normalidad social de precariedad y pérdida de poder adquisitivo, sumamos el nuevo ciclo de crisis derivada de la COVID-19, el panorama que tenemos delante es el de una mayor crisis social, un reforzamiento del carácter autoritario del estado, un desacomplexament todavía mayor del nacionalismo español y una recentralización que ni algunos gobiernos del PP no habrían pensado que fuera posible.

Para luchar contra el estado y los poderes políticos y económicos que lo sostienen, es necesario cambiar la estrategia independentista que ha dominado el movimiento independentista en el Principado durante la última década. El 'gobierno efectivo' ha sido el resultado que muestra las debilidades de la estrategia seguida hasta el momento. Explotar el victimismo a fondo o apostar para construir 'gobiernos progresistas' del mientras tanto no es ninguna estrategia: es simplemente conservar o consolidar posiciones de poder que no transforman ninguna realidad. Una nueva oleada independentista solo será posible construirla desde los márgenes del actual escenario político, desde el vínculo orgánico con las clases populares y desde el ámbito nacional de todos los Països Catalans.

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-dos-anyis-de>